

NORSK LOVTIDEND

Utgitt etter offentlig tiltak ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 27	Utgitt 14 juli	1947
Innhold.		
Res. om forskr. om erstatn. for visse skader og tap som følge av krigen 1940—45 m. v.		552
Skr. om endr. av helseforskriftene i Måsøy		561
» om at bygningslova og brannlova skal gjelda for eit område av Lårdal		561
» om bandtvang for hund i Heddal		562
» om at brannloven skal gjøres gjeldende for Ålvik i Kvam herred, Hordaland fylke		562
» om at bygningslova og brannlova skal gjelda for eit område i Hellesylt, Sunnylven herad		563
» om jakttida for bever i Vigmostad herred, Vest-Agder fylke		563
Bestem. om omsetn. og bruk av tynnplater og metallbelagte plater av jern og stål, m. m.		563
» om omsetn. og bruk av metaller og elektrisk ledningsmateriell ..		564
Skr. om endr. i betalingsregulativ for oppmålingsforretninger i Holmestrand		565
» om at bygningsloven skal gjøres gjeldende for et område i Tananger i Sola herred, Rogaland fylke		566
» om at hjort skal vera freda heile året til utgangen av 1949 i Hordaland fylke unntatt visse hjortevald		566
» om høve til å drive hjortejakt i visse hjortevald i Hordaland fylke		566
» om bandtvang for hund i Hjartdal		567
» om bygningslovens anvendelse i Spydeberg		567
Res. om fastsettelse av avgift på hvalolje		568
» om regulering av skjønnhetspleieyrket under håndverksloven..		568
» om forbud mot å innføre levende planter med rot, samt røtter, m. v. fra land hvor koloradobiller forekommer		569
» om nedsettelse av konsesjonsgrenser for Øyestad herred, Aust-Agder fylke		569
» om do. for Amli herred, Aust-Agder fylke		569
» om fastsettelse av særregler om korrigering av førkrigsformue i aksjer m. v. ved utlikning av engangsskatt på formuestigning ..		569
» om særregler til utfylling av bestem. i §§ 6—8 i lov om engangsskatt på formuestigning		572
Skr. om bygningslovens anvendelse i Fet		574

6 juni.

Kongelig resolusjon.

I medhold av § 17 i midlertidig lov nr. 4 av 25 april 1947 fastsettes følgende forskrifter:

Forskrifter om erstatning for visse skader og tap som følge av krigen 1940—45 m. v.

Alminnelige bestemmelser.**Kap. 1.**

Forskriftenes virkeområde m. v.

§ 1. Disse forskrifter gjelder behandling av de saker som går inn under midlertidig lov nr. 4 av 25. april 1947 om erstatning for visse skader og tap som følge av krigen 1940—45 m. v.

§ 2. Ytelser etter disse forskrifter er billighetserstatninger. Bestemmelsene gir ikke grunnlag for rettskrav mot det offentlige.

Kap. 2.

Oppgjørsmyndighetene og saksbehandlingen.

§ 3. Billighetserstatning ytes av stat og kommune i fellesskap etter den fordeling som er fastsatt ved lov av 6 juni 1947, om dekning av utgifter i samband med krigsskadeoppgjøret, § 17.

I særlige tilfelle kan departementet fastsette at staten skal bære en større del av eller hele erstatningen.

§ 4. Søknader om billighetserstatning avgjøres av Justisdepartementet som kan innhente uttalelse fra den kommune hvor skadelidte hadde sitt hjemsted på det tidspunkt skaden oppstod eller hvor krigsskadet fast eiendom eller bedrift ligger.

§ 5. Til å behandle saker etter disse forskrifter skal det i hver kommune være en oppgjørsmennd på minst 3 medlemmer med varamenn som velges av formannskapet. Om hvem som kan velges og om plikt til å motta oppnevning, gjelder bestemmelsene i lov om kommunevalg av 10 juli 1925, § 10. Kommunestyret kan bestemme at medlemmene av nemnda skal ha godtgjørelse for sitt arbeid dersom det blir særlig byrdefullt.

§ 6. Når oppgjørsmennda har avgitt uttalelse om erstatningen, kan kommunen på eget ansvar betale forskudd med inntil den andel av erstatningen som den etter § 3 skal bære, medmindre departementet har bestemt noe annet. Kommuner som søker om, eller akter å søke om støtte av Kommunenes Krigsskadefond, må ikke utbetale forskudd før departementets avgjørelse foreligger.

§ 7. Når departementet har fastsatt erstatning, skal denne utbetales av kommunen mot refusjon fra staten for det som overstiger kommunens andel. 6 juni.

§ 8. Er det knyttet vilkår til erstatningen, skal kommunen føre den nødvendige kontroll med at vilkårene blir oppfylt, etter hvert som erstatningen eller deler av den blir utbetalt.

§ 9. Departementet kan av eget tiltak eller etter anmodning fra vedkommende kommune eller skadelidte forelegge enkelte saker for Krigsskadenemnda til veiledende uttalelse. Anmodning herom fra kommunen eller skadelidte må være fremsatt overfor departementet innen 1 måned etter at vedkommende ble kjent med departementets avgjørelse.

Kap. 3.

Alminnelige regler om erstatningen.

§ 10. Billighetserstatning ytes ikke til staten eller til statsinstitusjoner, offentlige fonds, kommuner og fylkeskommuner, kommunale eller andre offentlige institusjoner o. l.

Gjelder det selskaper og innretninger hvor både det offentlige og private er interessert, kan delvis erstatning ytes når samfunnsmessige interesser tilsier det og departementet finner det rimelig. Det bør i alminnelighet settes som vilkår at den eller de offentlige interessenter selv dekker en forholdsmessig del av skaden eller tapet.

§ 11. Medmindre annet blir bestemt, ytes billighetserstatning i alminnelighet bare til personer som var norske statsborgere da skaden eller tapet inntraff og som fremdeles er det. Danske og svenske statsborgere som før krigen var og fremdeles er bosatt i Norge, kan likestilles med norske statsborgere i den utstrekning departementet finner det rimelig.

§ 12. Medmindre annet blir bestemt, ytes i alminnelighet bare erstatning til selskap eller innretning med overveiende norsk kapital og med sete i Norge.

§ 13. Billighetserstatning ytes i alminnelighet bare for skader og tap som er oppstått i Norge medmindre tapet skyldes at skadelidte har vært i norsk tjeneste i utlandet, eller som følge av krigen og okkupasjonen har vært tvunget til å forlate landet. Også ellers kan erstatning ytes for skader og tap som er oppstått i utlandet, når norske interesser tilsier det, eller andre særlige grunner foreligger.

§ 14. Billighetserstatning ytes ikke til skadelidtes arvinger og andre rettsetterfølgere medmindre de også selv fyller vilkårene for å få billighetserstatning. Fjernere arvinger enn søsken kommer som regel ikke i betraktning.

6 juni. § 15. Erstatning for tap påført selskaper og innretninger kan ytes enten direkte til disse, eller til de personer eller enkelte av dem som ved kapitalinnskudd, medlemskap eller på annen måte er direkte økonomisk interessert og som rammes av tapet.

Til selskaper og innretninger som ikke har erverv til formål, ytes i alminnelighet ikke erstatning for annet enn skade på fast eiendom og løsøre.

§ 16. Skade og tap som skadelidte kan gjøre tredjemann ansvarlig for erstattes ikke av det offentlige medmindre det er sannsynliggjort at tapet helt eller delvis ikke kan bli dekket ved ansvaret og departementet ellers finner det rimelig.

§ 17. Det ytes i alminnelighet ikke erstatning eller tillegg til erstatning for skade og tap som hører under andre krigsskadeinstitusjoner. Skade eller tap som kunne ha vært sikret ved trygd, erstattes ikke medmindre unnlåtelsen av å trygde ikke kan legges skadelidte til last, eller andre særlige omstendigheter gjør det rimelig.

Er skaden tidligere gjort opp av norske eller tyske myndigheter ytes ikke ytterligere erstatning medmindre skadelidte godtgjør at han derved uforskyldt vil bli vesentlig dårligere stilt enn om skaden var blitt oppgjort etter reglene i disse forskrifter.

§ 18. Skader og tap som ikke er anmeldt innen 3 år etter at de oppstod til tross for at det var høve til det, erstattes i alminnelighet ikke medmindre unnlåtelsen skyldes skadelidtes patriotiske arbeid, arrestasjon, flukt o. l. forhold, eller departementet av andre grunner finner det rimelig.

§ 19. Skadelidte bærer selv minst kr. 100 av skaden og tapet. For enkelte arter av skader og tap kan departementet bestemme at skadelidtes egen andel settes til et høyere eller lavere beløp.

Har skadelidte selv på utilbørlig måte medvirket til skaden eller unnlatt å søke den avverget, skal erstatning helt eller delvis nektes.

§ 20. Ved bedømmelsen av skadelidtes økonomiske stilling før krigen og nå, legges i alminnelighet formuesstigningen reknet i kroner til grunn. I den utstrekning det er rimelig, kan en se bort fra en ubetydelig formue og fra formuesøkning som skyldes arv, ekteskap, forhøyelse av skattetakst eller liknende.

Ved bedømmelsen av formuesforholdene for et selskap eller en sammenslutning skal en i den utstrekning det er mulig og rimelig ta hensyn også til interessentenes formuesforhold.

§ 21. Utgifter til juridisk og annen sakkyndig bistand, reiser, porto o. l. i samband med skaden eller tapet erstattes i alminnelighet ikke.

6 juni.

Kap. 4.

Alminnelige bestemmelser om erstatning for skader på fast eiendom og løsøre m. v.

§ 22. Dersom ikke annet fremgår av disse forskrifter eller departementet bestemmer det, skal i alminnelighet

1. delvis skade beregnes til hva det på billigste måte vil koste å gjengi eiendommen eller tingen samme nytteverdi som før skaden, med fradrag for verdauk som følge av reparasjonen.
2. totaltap eller skade som det ikke er økonomisk forsvarlig å reparere beregnes til hva det på billigste måte koster å gjenskaffe en tilsvarende eiendom på samme sted eller en ting med samme nytteverdi som den tidligere, med fradrag for verdiforringelse ved bruk eller elde og for verdien av levninger.

Prisene pr. 8 april 1940 legges til grunn ved beregningen, men det kan utbetales et prisstigningstillegg på inntil 50 % for fast eiendom og inntil 40 % for løsøre.

I erstatningen for personlig løsøre gjøres etter nærmere bestemmelser av departementet fradrag etter liknende regler som for løsørerstatning etter lov av 25 april 1947 om Krigsskadetrygd for løsøre.

§ 23. For udekkede fordringer som utspringer av vareleveranser eller andre ytelser til tyske eller norske nazistiske myndigheter under okkupasjonen skal erstatningen ikke overstige varens eller ytelsens selvkostende (produksjons- eller innkjøpspris).

Avtalt eller forventet fortjeneste (driftsherregvinst, provisjon o. l.) erstattes ikke.

§ 24. Er gjenreise, reparasjon, gjenanskaffelse eller anvendelse i produktiv virksomhet ikke foretatt eller satt som vilkår, kan billighetserstatningen nedsettes og skal som regel ikke overstige $\frac{2}{3}$ av den beregnede skade uten prisstigningstillegg. For løsøre gjelder bestemmelsene i lov om krigsskadetrygd for løsøre av 25 april 1947 § 19 første og annet ledd tilsvarende.

§ 25. For enkelte arter av skader kan departementet fastsette bestemte satser for skadeberegningen.

Spesielle bestemmelser.

Kap. 5.

Erstatning for bruk av fast eiendom med løsøre (leiesaker.)

§ 26. All utbetalt godtgjørelse for bruk av midlertidig beslaglagt eiendom, herunder leie, avsnv, erstatning for skade og dekning av utgifter som er ytt enten av statens midler eller av tyske eller norske

6 juni. nazistiske myndigheter, skal tas opp til revisjon og beregnes etter reglene i disse forskrifter, når vedkommende tilsammen har fått utbetalt mer enn kr. 2 000, Også ellers foretas revisjon når det finnes grunn til det. Er det fremsatt søknad om ytterligere erstatning, skal revisjon alltid foretas.

§ 27. Godtgjørelse for bruk av fast eiendom må ikke i noe tilfelle overstige lovlig leie på stedet, eventuelt med fradrag for utgifter som normalt påhviler eieren, men som ikke er belastet ham.

Når det gjelder særlige arter av bruksutøvelse, så som feltmessig foregning for kortere tid, bruk av bensinstasjon og andre anlegg, bruk av grunn som er utnyttet til jordbruk eller annen spesiell bruk, eller når det ellers finnes hensiktsmessig, kan departementet fastsette særskilte satser for bruksgodtgjørelsen.

§ 28. For bruk av grunn beregnes i alminnelighet en rimelig godtgjørelse på grunnlag av eiendommens bruk og inntekt, men ikke over 4 % årlig av verdien, jfr. forskriftenes § 30.

§ 29. For bruk av bygning, herunder bolighus, fabrikker, industrianlegg, lagerskur, kai m. v. beregnes godtgjørelsen i alminnelighet etter selvkostende, som forutsettes å dekke faste utgifter til gjeldsrenter, eiendomsskatt, avgifter, trygdepremie m. v. som eieren har hatt, samt inntil 1 % avskrivning av verdien (jfr. § 30) og inntil 4 % rente årlig av den ubeheftede del av eiendomsverdien. Godtgjørelsen må ikke overstige 6 % årlig av verdien, medmindre eieren har hatt spesielle utgifter til personale (hotellbetjening, vaktmester o. l.) som fortsatte i sitt arbeid under beslagleggelsen, eller til vann, gass, elektrisitet, telefon o. l., eller når særlige omstendigheter gjør det rimelig.

For rekvirert del av eiendom beregnes godtgjørelsen forholdsmessig.

For enkelt leilighet eller enebolig som brukes av eieren selv må godtgjørelsen i alminnelighet ikke overstige kr. 300 pr. måned.

§ 30. For beregning av bruksgodtgjørelsen legges i alminnelighet eiendommens skattetakst eller likningsverdi til grunn. Er denne særlig lav i forhold til eiendommens brænnetakst, forsikringssum, byggekostnader, kjøpesum, nettoavkastning o. l., kan en høyere verdi legges til grunn når rimelige hensyn taler for det.

§ 31. For løsøre kan det beregnes godtgjørelse for bruk og vanlig slitasje med inntil 3 % årlig av løsørets antatte verdi ved beslagleggelsen.

For yrkesløsøre, herunder hotellinventar, kan det i særlige tilfelle ytes noe høyere godtgjørelse dersom det finnes rimelig, dog ikke utover 10 % av verdien.

For innbo m. v. i enkelt-leilighet eller privat-bolig må det i alminnelighet ikke ytes høyere godtgjørelse pr. måned enn kr. 75.

§ 32. For eiendom med ikke-økonomisk formål, såsom sports-lytte, sommerhus, forsamlingslokale, sportsplass, skytterlagsbaner o. l.

med inventar og for unyttet grunn (berg, myr og annen uproduktiv 6 juni. utmark, parkanlegg, ubebygd tomt o. l.) beregnes i alminnelighet ikke godtgjørelse utover de utgifter eieren har hatt til branntrygdepremie, eiendomsskatt og liknende avgifter.

§ 33. Godtgjørelse for bruk av fast eiendom og løsøre beregnes for den tid eiendommen faktisk har vært beslaglagt, dog ikke utover 1 mai 1945, medmindre eieren først har kunnet disponere eiendommen fra et senere tidspunkt og en unnløstelse av å yte godtgjørelse vil ramme ham særlig hårdt.

For eiendom som er blitt totalskadet, skal det istedenfor bruks-godtgjørelse beregnes 2½ % årlig rente av erstatningsbeløpet fra skadedagen og til den dag erstatning utbetales.

For bortkommet og totalskadet løsøre som erstattes etter disse forskrifter beregnes i alminnelighet ingen bruksgodtgjørelse.

§ 34. Er det ikke tidligere ytt bruksgodtgjørelse for beslaglagt eiendom, kan slik godtgjørelse ytes nå dersom departementet finner det rimelig og vilkårene for øvrig foreligger etter disse forskrifter. I samme utstrekning kan det ytes godtgjørelse for transport og arbeidsutgifter som er påført eier, besitter eller bruker av beslaglagt eiendom ved flytning fra eller tilbake til eiendom og for rimelige utgifter til innredning av erstatningsrom, lagring av løsøre, rengjøring og desinfeksjon og andre særlige utgifter når det etter omstendighetene er rimelig.

Kap. 6.

Fast eiendom beslaglagt til varige militær-anlegg, flyplasser o. l.

§ 35. Når eiendom som har vært beslaglagt av tyske myndigheter til varige militær-anlegg, flyplasser o. l. overtas av norske militære myndigheter, kan departementet fastsette særskilte regler om erstatning for den tyske beslagleggelse.

§ 36. Er eiendommen innløst under den tyske beslagleggelse, kan departementet samtykke i at den tidligere eier får eiendommen tilbake mot å erlegge innløsningssummen, med tillegg for verdauk som er tilført eiendommen siden innløsningen, eller med fradrag for verd-mink.

Kap. 7.

Jord- og skogsaker vedkommende eiendom som ikke har vært beslaglagt.

§ 37. Er jord og annen grunn skadet, kan kostnaden med å utbedre skadene og med å gjengi eiendommen den tidligere nytteverdi erstattes, såfremt det finnes økonomisk forsvarlig.

6 juni. Erstatningen må ikke overstige skilnaden mellom eiendommens verdi før og etter skadetilføyelsen.

§ 38. Er skog under okkupasjonen skadd ved hogst, beskytning, sprengning eller på annen måte, kan det ytes bidrag til kulturarbeid for å sikre gjenvekst av skogen.

Tap av virke erstattes i alminnelighet bare i den utstrekning tapet, herunder også produksjonstapet, overstiger 10 % av skadelidtes samlede skog. I særlige tilfelle kan det gjøres unntak for husbehovskog.

§ 39. For dyrket mark eller kulturbeite som eieren på grunn av særlige tyske og norske nazistiske tiltak ikke har kunnet nyttiggjøre seg, og som utgjør mer enn 5 % av hans samlede dyrkede mark og kulturbeite kan det unntaksvis ytes avsavns godtgjørelse etter satser som fastsettes av departementet når avsavnet har vart i mer enn 1 år.

§ 40. Ved skade på gjerder og andre faste innretninger fastsettes erstatningen på grunnlag av verdien på skadetiden med fradrag som følge av elde og nedsatt anvendelighet.

Skade på nyttevekster i hager erstattes i alminnelighet ikke medmindre skaden er av vesentlig betydning for skadelidte og overstiger 50 %.

Kap. 8.

Bilsaker m. v.

§ 41. Erstatning for tap og totalskade på motorvogner skal beregnes på grunnlag av verdien etter lovlig pris pr. 8 april 1940. Er det uomgjengelig nødvendig for skadelidte å bruke motorvogn i sitt erverv, og har han ikke kunnet skaffe seg en annen bil til denne pris, kan han ytes et prisstigningstillegg på inntil 40 %, dersom departementet finner det rimelig etter skadelidtes økonomiske stilling og forholdene for øvrig.

Erstatning for delvis skade som det er økonomisk forsvarlig å reparere, må ikke overstige reparasjonskostnadene etter prisene pr. 8 april 1940 med inntil 40 % tillegg for yrkesbiler.

§ 42. Avsavns godtgjørelse ytes i alminnelighet ikke. Har eieren tidligere mottatt sådan godtgjørelse, skal det ved fastsettelsen av erstatningen tas hensyn til det.

§ 43. For skade på fly og flymateriell som har vært utsatt for direkte krigsskade, eller har vært rekvirert eller beslaglagt av okkupasjonsmakten, kan det i særlige tilfelle ytes erstatning etter nærmere bestemmelse av departementet.

Kap. 9.

6 juni.

Båtsaker.

§ 44. Totaltap av fartøyer erstattes som regel med inntil det høyeste beløp som fartøyet kunne ha vært trygdet for i Statens Krigskaskoforsikring. Dersom reglene om verdiberegningen for Krigsforsikringen for fiskerflåten med det pristillegg som gjaldt på oppgjørsdagen gir en høyere verdi enn beregnet etter første punktum, kan den høyeste verdi legges til grunn for erstatningen.

Kan verdien ikke beregnes etter reglene i foregående ledd, kan den verdi som ville ha vært godkjent som trygdeverdi ved vanlig sjøtrygd legges til grunn.

§ 45. Ved delvis skade kan det ytes erstatning med inntil det beløp som det på billigste måte koster å reparere skaden etter dagens priser, med rimelig fradrag for forbedringer eller verdauk som er tilført fartøyet ved reparasjonsarbeidene. Skadelidte skal dessuten som egen andel selv bære kr. 0,50 pr. bruttotonn og minst kr. 100.

§ 46. Skadelidte kan få dekket utgifter til berging eller andre tiltak for å tilbakeføre fartøyet i den utstrekning utgiftene har vært forsvarlige og departementet ellers finner det rimelig. Erstatning kan gis selv om fartøyet er gått tapt.

§ 47. Bruksgodtgjørelse utover det som er ytt under okkupasjonen gis i alminnelighet ikke. Var denne godtgjørelse større enn vanlig, skal det ved fastsettelsen av erstatningen tas hensyn til dette.

§ 48. Har et fartøy vært konfiskert eller rekvirert til eie uten betaling — eller tilbakebetales mottatt erstatning til det offentlige — gjelder reglene i §§ 44—46.

For konfiskert fartøy ytes i alminnelighet erstatning for utgifter i konfiskasjonstiden dersom disse utgifter ellers ville falle eieren til last.

Er fartøyet gått tapt som følge av patriotisk innsats, kan erstatningen i særlige tilfelle forhøyes, men ikke utover hva det etter prisene pr. 8 april 1940 tillagt 60 % vil koste å skaffe et slikt fartøy igjen. I slike tilfelle kan en også yte avsnvsgodtgjøring etter nærmere bestemmelse av departementet.

§ 49. Er fartøyet gått tapt eller skadet i tiden 25 mai 1940 til 17 september 1941, og av Statens Krigskaskoforsikring bare erstattet med 75 % av den godkjente trygdeverdi, kan det ytes en tilleggs-erstatning for skilnaden mellom dette beløp og erstatning fastsatt etter reglene i §§ 44—45, forutsatt at fartøyet var trygdet helt ut. På samme vilkår kan den udekkete del av tap ved sjøforlis i nevnte tidsrom erstattes.

6 juni. § 50. For lystfartøyer ytes i alminnelighet ikke erstatning, medmindre departementet finner at særlige forhold gjør det rimelig. Er fartøyet dels yrkesfartøy, dels lystfartøy kan det ytes en delvis erstatning.

Kap. 10.

Inntekts- og formuestap.

§ 51. Erstatning for inntekts- og formuestap ytes i alminnelighet bare når skadelidte er påført vesentlig velferdstap som følge av at hans økonomiske evne og ervervsmuligheter er redusert i betydelig grad, eller når andre særlige forhold tilsier det.

Det skal tas særlig hensyn til skadelidtes holdning og innsats under okkupasjonen, til overgrep som han har vært utsatt for og om erstatningen kan anvendes på en nyttig måte.

§ 52. Tap som rammer en større krets av almenheten eller alle innen en næringsgruppe erstattes i alminnelighet ikke.

§ 53. I alminnelighet ytes ikke erstatning til selskap eller innretning medmindre det godtgjøres at tapet har hatt slike følger for en vesentlig del av interessentene som nevnt i § 51, 1. ledd. Erstatning kan ytes direkte til de interessenter som er i en slik stilling.

§ 54. Har skadelidte fått tapet delvis erstattet ved utlodning fra Tilbakeføringskontoret for inndratte formuer, skal det utloddede beløp gå til fradrag i den erstatning som blir fastsatt etter disse forskrifter.

§ 55. Ytes erstatning helt eller delvis som rentefritt lån, bestemmer departementet hvordan lånet skal tilbakebetales.

Kap. 11.

Utestående fordring på tyske eller norske nazistiske myndigheter.

§ 56. Erstatning kan bare ytes for udekket fordring som under okkupasjonen er ervervet direkte på tyske eller på norske nazistiske myndigheter og som utspringer av rekvisisjon eller avtale. Krav som følge av rettsbrudd erstattes ikke etter reglene i dette kapitel.

Var fordringen forfalt eller kunne den ha vært brakt til forfall tidligere enn 6 måneder før den tyske kapitulasjon — eller tidligere enn 12 måneder før kapitulasjonen dersom fordringen er oppstått i Finnmark eller andre evakuerte områder — erstattes den i alminnelighet ikke medmindre fordringshaveren har vært hindret fra å gjøre fordringen gjeldende på grunn av patriotisk arbeid, arrestasjon, flukt o. l.

§ 57. Krav oppstått ved frivillig forretningsforbindelse med tyskerne eller med norske nazistiske myndigheter eller som følge av annet daddelverdig forhold fra fordringshaverens side, erstattes ikke.

Krav på arbeidslønn, kostpenger, feriepengar, hyre, kjøring eller transportgodtgjørelse o.l. hos tyske eller norske nazistiske myndigheter erstattes i alminnelighet ikke. 6 juni.

Kap. 12.

Forskjellige bestemmelser.

§ 58. Til billighetserstatning som ytes etter disse forskrifter kan departementet knytte vilkår og kreve sikkerhet for oppfyllelsen av vilkårene.

§ 59. Billighetserstatning kan kreves tilbake dersom skadelidte har gitt uriktige opplysninger, unnlatt å gi opplysninger av betydning for saken, eller nar han unnlater å oppfylle de vilkår som er satt for erstatningen.

§ 60. Departementet kan i særlige tilfelle fravike disse forskrifter og forlenge de frister som er fastsatt i lovens § 10.

Departementet gir nærmere regler til gjennomføring av loven og forskriftene, herunder om takster, regnskapsordning m. v.

Skrivelse fra Sosialdepartementet.

20 juni.

I henhold til § 11, se § 4 i Sunnhetsloven av 1860 med senere endringer, jfr. kgl. resolusjon av 23 mai 1947, gis herved stadfesting for endring av helseforskriftene i Måsøy kommune, vedtatt av herredstyret for Måsøy herred, Finnmark fylke, i møte 29 april 1947.

Endringene er følgende:

Kap. 3 § 9 punkt c. — utgår i sin nåværende form og erstattes med:

Det skal i alle butikker være oppslått plakater om at «Spytting og røking i butikklokalet er forbudt». Butikkens betjening må påse at forbudet blir overholdt.

§ 9 punkt d. — Bestemmelsene i punktene a og b gjelder også post- og telegrafkontorer. Også her skal oppslås plakater om at «Spytting er forbudt».

§ 9 punkt e. — Siste setning utgår.

Skriv frå Forsyningsdepartementet.

23 juni.

I medhald av § 1 i bygningslova frå 22 februar 1924 og § 65 i brannlova frå 15 august 1908 fastset departementet i samsvar med vedtak av Lårdal heradstyre i møte 13 mars 1947 at dei nemnde lovene skal gjelda for eit område av Lårdal herad, Telemark fylke, innanfor desse grensene:

23 juni. Påle 1, 50 m rett ovanfor riksvegen ved Myrselet, derifrå vidare pålag i rett line til påle nr. 2 ved Oftebekken. Vidare derifrå i nordvestleg retning med 75 m breid fra riksvegen til Berghaug og vidare i nordleg retning til påle 3. Derifrå i nordvestleg retning med 100 m breid frå riksvegen til Sandåkerhaugen og vidare i same retning over Raulandsvegen til påle 4 på høgre sida av Ofte-elva. Går så rett over Ofte-elva og held fram pålag i same retning frå påle 5 framom uthusa på Mogen til Påle 6. Går derifrå i pålag rett vinkel i sudvest til påle 7 ved riksgvegen, går over denne og vidare frå påle 8 i litt meir sørvestleg retning til påle 9 ved Gamleveg. Snur derifrå i pålag rett vinkel i søraustleg retning til påle 10 ved riksvegen til Lårdal, går over denne ved gardsvegen til Moen lærargard og snur etter kvart i austleg retning til påle 11 ved Ofte-elva, går over denne til påle 12, snur derifrå i sørleg retning til påle 13 ved Ofte-vatnet. Snur derifrå i søraustleg retning til påle 14 ved Oftebekken, går over denne og snur derifrå litt meir i søraustleg retning til påle 15 på Ofte-gjor-det, vender der i pålag rett vinkel og går i nordaust pålag 20 m søraust for verkstad og garasje til Telemark Vegkontor, går tvert over riksvegen, framom Myrselet og til utgangspunktet, påle 1.

Grensene er teikna inn på eit kart som ligg i departementet.

23 juni. **Skriv frå Landbruksdepartementet.**

Hermed stadfester ein vedtak i møter 25 april og 6 juni 1947 der Heddal heradstyre, Telemark fylke, i samsvar med § 3, 2. leden i lov av 9 juli 1926 om ansvar for skade på bufe ved hund har fastsett at alle som i Heddal herad er eigar av hund, eller har hund sjølv om han ikkje er eigar, er pliktig til å halda hunden i band eller for-svarleg innestengd eller inngjerda i den tid bufe beiter.

Dette skal ikkje gjelda hundar som under lovleg jakt vert godt-gjort å vera fylgd på forsvarleg vis av eigar eller andre som har rådvelde over hunden og heller ikkje dresserte buhundar som saman med gjætar fylgjer budskap på beite.

23 juni. **Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.**

I henhold til § 65 i lov om brannvesenet av 15 august 1908 bestemmer departementet at loven skal gjøres gjeldende for Alvik i Kvam herred, Hordaland fylke, innenfor de samme grensene som Alvik bygningskommune.

Videre bestemmer departementet i henhold til lovens § 66 at strøket skal overgå til egen kommune i brannvesenets anliggender (brannkommune).

Skriv frå Forsyningsdepartementet.

23 juni.

I medhald av § 1 i bygningslova frå 22 februar 1924 og § 65 i brannlova frå 15 august 1908 fastset departementet i samsvar med vedtak av Sunnlyven heradstyre i møte 4 februar 1947 at dei nemnde lovene skal gjelda for eit område i Hellesylt, Sunnlyven herad, Møre og Romsdal fylke, innafør desse grensene:

På sørsida av Langedalselva går grensa etter utmarksgarden for Høgreiten til høgste punktet på denne, derifrå til vestre enden av Svarthamaren og vidare nedover etter djupaste dælda og fylgjer Magasingrova til sjøen. På nordsida av elva går grensa frå sjøen utafor Bugen i rett linje mot nordvest og kryssar Nyevegen 340 meter frå vegskiftet i Helgesvingen og går til ytste enden av Langhellaren, 50 meter frå vegen, fylgjer så Langhellaren mot vest 150 meter til en nase på denne ved øvre kanten av Knutmyra. Frå dette punktet går grensa mot vest-sørvest til austre enden av Kristenmyra, og så mot vest-nordvest til gjærdeledet. Vidare går grensa etter bytelina mellom Ringdal og Litle-Gjære og bytelina mellom Lærargarden og Litle-Gjære.

Grensene er teikna inn på eit kart som ligg i departementet.

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

24 juni.

Med hjemmel i § 14 i lov av 20 mai 1899 angående jakt og fangst, jfr. kgl. resolusjon av 25 september 1931, meddeles her ved tillatelse til inntil vidare i tiden fra og med 15 oktober til og med 30 november å felle bever i Vigmostad herred i Vest-Agder fylke, således at det på hvert bruksnummer inntil 1 000 dekar kan felles 1 bever, av areal over 1 000 inntil 3 000 dekar 2 bever og av areal over 3 000 dekar 3 bever.

Fangst av bever er forbudt, likeledes ødeleggelse eller forstyrrelse av beverboliger.

Avhendelse og utførsel av skinn av norsk bever skal inntil vidare være tillatt når skinnets er forsynt med vedheftet lakksegl fra lensmannen i det distrikt hvor dyret er felt.

Er det grunn til å dra i tvil vedkommendes opplysning om at beveren er felt i lovlig jakttid og på lovlig måte, skal lensmannen forlange nærmere legitimasjon i så henseende før han foretar stempeling.

Bestemmelser om omsetning og bruk av tynn- 25 juni.
plater og metallbelagte plater av jern og stål, blikk og emballasje av blikk.

(Gitt av Forsynings- og gjenreisningsdepartementet 25 juni 1947 i medhold av lov av 14 mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer og kgl. resolusjon av 26 januar 1945.)

25 juni.

§ 1. Det er forbudt å selge eller på annen måte overdra og bruke tynnplater, metallbelagte plater av jern og stål, aluminiumsblikk, blikk og emballasje av aluminiumsblikk og blikk uten tillatelse av Direktoratet for Eksport- og Importregulering.

Kjøp eller annet erverv i strid med bestemmelsen i første ledd er forbudt.

§ 2. Direktoratet for Eksport- og Importregulering kan gi bestemmelser til utfylling og gjennomføring av disse bestemmelser og gjøre unntak fra dem. Det kan gi bestemmelser om oppgaveplikt og andre bestemmelser som er nødvendige for å gjennomføre kontroll.

§ 3. Overtredelse eller medvirkning til overtredelse av disse bestemmelser eller bestemmelser gitt i medhold av dem, er straffbar og kan medføre inndragning, jfr. lov av 14 mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer, §§ 8 og 8 a.

§ 4. Disse bestemmelser trer i kraft 1 juli 1947. Samtidig oppheves forordning om omsetning, bruk og framstilling av jern og stål av 15 desember 1943, forskrifter av 21 juni 1940 om bruk og fabriksjon av blikk til emballasje eller til andre varer med tilleggsforskrift av 11 september 1940 og tilleggsforordning av 8 november 1940 samt forskrifter gitt i medhold av disse bestemmelser.

25 juni.

Bestemmelser om omsetning og bruk av metaller og elektrisk ledningsmateriell.

(Gitt av Forsynings- og gjenreisningsdepartementet 25 juni 1947 i medhold av lov av 14 mai 1947 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer og kgl. resolusjon av 26 januar 1945.)

§ 1. Det er forbudt å selge eller på annen måte overdra nedennevnte metaller og elektrisk materiell til forbrukere uten tillatelse fra Direktoratet for Eksport- og Importregulering:

- a. Ulegert tinn.
- b. Antimon, ikke legert.
- c. Hardtbly.
- d. Bly ikke legert.
- e. Kadmium.
- f. Kobolt.
- g. Kopper, ikke legert.
- h. Messing- og tombaklegering.
- i. Rødgodslegering.
- j. Bronselegering.

- k. Kopper-, nikkel- og nysølvlegering. 25 juni.
 l. Magnesium og magnesiumlegering.
 m. Blyompresset kabel med kopperledere og blanke kopperledere.
 Kjøp eller annet erverv i strid med bestemmelsen i første ledd og bruk av de der nevnte varer uten slik tillatelse som der nevnt, er forbudt.

§ 2. Bestemmelsen i § 1 omfatter metaller i form av råmaterial og halvmaterial.

Ved råmaterial forstås metaller i råformer.

Ved halvmaterial forstås metaller etter formgivning.

§ 3. Direktoratet for Eksport- og Importregulering kan gi forskrifter til gjennomføring av disse bestemmelser og gjøre unntak fra dem. Det kan også pålegge handlende eller forbrukere av metaller og elektrisk ledningsmateriell å innsende beholdningsoppgaver eller produksjonsoppgaver, eller andre nødvendige opplysninger for bedømmelse av forsyningssituasjonen.

§ 4. Overtredelse eller medvirkning til overtredelse av disse bestemmelser eller bestemmelser gitt i medhold av dem, er straffbar og kan medføre inndragning, jfr. lov av 14 mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornödenheter og andre varer, §§ 8 og 8 a.

§ 5. Disse bestemmelser trer i kraft 1 juli 1947. Samtidig oppheves forskrifter om framstilling, omsetning og bruk av metaller av 9 august 1940 med senere endringer, alminnelige bestemmelser om bruk og kjøp av metaller av 15 september 1940 med senere endringer, forordning av 15 mai 1941 om forbud mot bruk av metaller, forordning av 15 desember 1941 om metallavfallsmaterialer og metallresidier og forskrifter som er gitt i medhold av disse bestemmelser.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

25 juni.

I henhold til § 57, jfr. § 3, i lov om bygningsvesenet av 22 februar 1924 stadfestes som gjeldende inntil videre vedtak av Holmestrand bystyre i møte 30 mai 1947 om endring i betalingsregulativ for oppmålingsforretninger i Holmestrand, hvorefter post 10 i de ved departementets brev av 16 desember 1936 stadfestede vedtekter til bygningslovens § 57 kommer til å lyde således for nevnte by:

«10. Regulativ for oppmålingsforretninger m. v.

Inntil videre gjelder de satser som ble fastsatt av bystyret 8 februar 1904 og approbert 28 juni s. å., dog med følgende tillegg og forandringer:

25 juni.	Påvisning av enkel gatelinje	kr. 7.00
	Påvisning av enkel hjørnetomt	» 10.00
	Inntegning av bebyggelse	» 10.00
	Grensepåvisning	» 12.00

Dessuten betaler rekvirenter til kartvitnet og til håndlangerhjelp kr. 2,50 pr. time. Minimumstakster for begge: 1 times betaling.

25 juni. **Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.**

I henhold til § 1 i bygningsloven av 22 februar 1924 bestemmer departementet at loven skal gjøres gjeldende for et område i Tananger i Sola herred, Rogaland fylke, innenfor disse grensene:

«Fra Risbetskjeret i vest følger en steingjerde mellom Tananger og Myklebust til Nunstein. Derfra i østlig retning til Sveberg. Herfra i sydlig retning til et punkt som ligger 100 m fra vegen Haga-krossen—Tananger. Går så i østlig retning, i det en følger en linje som går parallelt med vegen 100 m nord for denne til hovedvegen fra Stavanger. Følger så vegen Haga-krossen—Sola til «tyskermuren» og følger så denne til sjøen. I syd og vest grenser området til sjøen.»

Grensene er tegnet inn på et kart som beror i departementet.

26 juni. **Skriv frå Landbruksdepartementet.**

I. Med heimel i § 44 i lov frå 20 mai 1899 um jakt og fangst og kgl. resolusjon frå 25 september 1931 vert fastsett at hjort (kronhjort og kolle) skal vera freda heile året til utgangen av 1949 i Hordaland fylke med unntak av fylgjande hjortevald: Seim i Alversund herad, Varaldsøy i Varaldsøy, Snes i Kvinnherad, Stammenes og Brøkdalen i Bruvik, indre Osterøy i Bruvik og Hosanger, Ytre Hosanger i Hosanger og Lindås, Indre Hosanger i Hosanger, Modalen i Modalen og Tyssen i Evanger herad.

II. Brot på denne fyreseigna vert straffa.

26 juni. **Skriv frå Landbruksdepartementet.**

Med di ein visar til skriv frå i dag vedkommande fredning av hjort i Hordaland vert med dette med heimel i §§ 18 og 20 i jaktlova frå 20 mai 1899 fastsatt at det i 1947, 1948 og 1949 skal vera høve til hjortejakt på etternemnde hjortevald:

1. I Varaldsøy hjortevald i Varaldsøy herad, som femner um utmarki i alle bruk under gnr. 13—20, 22—32, 5 hjortar i tida 26 september—15 oktober.
2. I Ænes hjortevald i Kvinnherad herad, som femner um utmarki i gnr. 62, bnr. 1 og 2, gnr. 63, bnr. 1, 2, 5 og 6, gnr. 64, bnr. 1—14 og 16, 15 hjortar i tida 26 september—15 oktober.

3. I Stamnes hjortevald i Bruvik herad, som femner um utmarki i 26 juni. alle bruk under gnr. 58—62, 5 hjortar i tida 26 september—15 oktober.
4. I Brøkdalen hjortevald i Bruvik herad som femner um utmarki i alle bruk under gnr. 6, 10—16, 5 hjortar i tida 5—25 september.
5. I indre Osterøy hjortevald i Bruvik og Hosanger herader, som femner um utmarki i alle bruk under gnr. 39 og 40 i Hosanger og gnr. 35—42 i Bruvik, 15 hjortar i tida 5—25 september.
6. I Ytre Hosanger hjortevald som femner um utmarki i alle bruk under gnr. 62, 66—68 i Hosanger og gnr. 22 i Lindås, 5 hjortar i tida 1—20 oktober.
7. I Indre Hosanger hjortevald i Hosanger herad, som femner um utmarki i alle bruk under gnr. 41—45, 5 hjortar i tida 1—20 oktober.
8. I Tyssen hjortevald i Evanger herad, som femner um utmarki i alle bruk under gnr. 1, 2 og 3, 3 hjortar i tida 26 september—20 oktober.
9. I Modalen hjortevald i Modalen herad som femner um gnr. 84, bnr. 1, 3 og 5, Steinsland, 3 hjortar i tida 1—20 oktober.
10. I Seim hjortevald i Alversund herad, som femner um utmarki i alle bruk under gnr. 83—90, 15 hjortar i tida 26 september — 15 oktober.

Kvart år må det til Landbruksdepartementets Skogkontor verta send inn melding gjennom fylkesmannen um talet på dei hjortane som er felde og andre opplysninger som kan tene til å klårleggje storleiken på hjortesetnaden.

Skriv frå Landbruksdepartementet.

26 juni.

Med dette stadfester ein vedtak gjort av Hjartdal heradstyre, Telemark fylke, i møte 2 juni 1947, der det i samhøve med § 3, 2 leden i lov av 9 juli 1926 om ansvar for skade på bufe ved hund er fastsett at alle som er eigar eller innehavar av hund i Hjartdal herad skal halda hunden i band eller forsvarleg innestengd eller inngjerd i den tid bufe beiter.

Dette skal likevel ikkje gjelda hunder som under lovleg jakt kan godtgjerast å vera fylgd på forsvarleg vis av eigar eller innehavar og heller ikkje dresserte buhundar som vert brukte til gjeting av bufe som går på beite.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

26 juni.

I henhold til § 1 i lov om bygningsvesenet av 22 februar 1924 bestemmer departementet, i samsvar med vedtak av Spydeberg herredstyre i møte 8 november 1946, at grensene for Spydeberg

26 juni. bygningsdistrikt, Østfold fylke, skal utvides med et område innenfor disse grensene:

«Fra et punkt i den nåværende grense (ved Frørenseriet) går grensen over jernbanelinjen i rett linje i sydøstlig retning til Bjerkeskaug og videre gjennom Griniskogen til Glendevegen ved Aasland og 100 m øst for denne. Grensen følger derfra Glendevegen i en avstand av 100 m til Solberg og derfra i sydlig retning til riksveg nr. 6 ved vegskillet til Fossum Nordre (den nedlagte riksveg). Videre går grensen i sydvestlig retning mellom Løkengårdene til fylkesvegen ved Løkkerud og videre 100 m på vestsiden av fylkesvegen, følger så denne i samme bredde i nordlig retning til Bekkevold og går derfra i vestlig retning til Holtet og videre til Lundebø i 100 m avstand fra riksveg nr. 6. Derfra går grensen i nordøstlig retning over riksvegen langs skogkanten 100 m fra riksvegen og videre i rett linje i østlig retning til broovergangen ved Løvestad og deretter langs jernbanelinjen til broovergangen over jernbanen ved Hylli og følger derfra den någjeldende grense til utgangspunktet.»

Grensene er tegnet inn på et kart som beror i departementet.

27 juni. Kongelig resolusjon.

I henhold til lov om fangst av hval av 16 juni 1939 § 15 (jfr. endringslov av 27 juni 1947) fastsettes følgende avgifter av all hvalolje som er produsert:

Sesongen 1939—40: 30 øre pr. fat (å 170 kg) til Hvalfangstbedriftens Sikringsfond.

Sesongen 1945—46: 50 øre pr. fat (å 170 kg) hvorav 30 øre pr. fat til Hvalfangstbedriftens Sikringsfond og 20 øre pr. fat til Hvalavgiftsfondet.

Sesongen 1946—47: kr. 1,20 pr. fat (å 170 kg) hvorav 80 øre pr. fat til Hvalfangstbedriftens Sikringsfond og 40 øre pr. fat til Hvalavgiftsfondet.

Avgiften skal innbetales til Handelsdepartementets Fangstkontor senest 6 uker etter at Stortinget har godkjent de fastsatte avgiftssatser. Landstasjonene på Norskekysten skal innbetale avgiften for sesongen 1947 senest 6 uker etter sesongens avslutning.

27 juni. Kongelig resolusjon.

I medhold av lov 25 juni 1913 om håndverksnæring § 30, siste ledd, sammenholdt med § 2, nest siste ledd, forlenges fristene til 1 juli 1949 i § 3 i Handelsdepartementets bestemmelser av 6 juni 1942 om regulering av skjønnhetspleierket under håndverksloven.

Kongelig resolusjon.

27 juni.

1. I samhøve med § 2 a i lov av 21 juli 1916 om bekjempelse av skadeinsekter og plantesykdommer forbys inntil videre å innføre til landet levende planter med rot, samt røtter, rotstokker, knoller, lauk, tomater og eggplantefrukt (auberginer) fra alle land hvor *koloradobille* (*Leptinotarsa decemlineata*) forekommer.
2. Lanbruksdepartementet får fullmakt til å dispensere fra forbudet på vilkår som blir fastsatt av departementet.
3. Dispensasjonsbestemmelser gitt i henhold til tidligere utferdigede innførselsforbud til beskyttelse mot *koloradobillen* blir i kraft inntil de endres eller oppheves av Landbruksdepartementet.
4. Forbudet tar til å gjelde straks.

Kongelig resolusjon.

27 juni.

- I. De konsesjongsgrenser som er nevnt i § 2, § 3, første ledd, og § 4 i skogkonsesjonsloven av 18 september 1909 med tilleggslover i medhold av lovens § 5 nedsettes til 0 dekar og den grense som er nevnt i § 3, annet ledd, nedsettes til 50 dekar, for Øyestad herred, Aust-Agder fylke.
- II. Den konsesjongsgrense som er nevnt i § 1, første ledd, i jordkonsesjonsloven av 10 desember 1920 i medhold av § 4 nedsettes til 0 dekar og den grense som er nevnt i § 1, tredje ledd, nedsettes til 10 dekar, for samme herred.
- III. Denne resolusjon trer i kraft straks.

Kongelig resolusjon.

27 juni.

De konsesjongsgrenser som er omhandlet i § 2, § 3, første ledd, og § 4 i skogkonsesjonsloven av 18 september 1909 med tilleggslover, og § 1, første ledd, i jordkonsesjonsloven av 10 desember 1920 i medhold av henholdsvis §§ 5 og 4 i nevnte lover, nedsettes til 0 dekar for Åmli herred, Aust-Agder fylke.

Denne resolusjon trer i kraft straks. Kongelig resolusjon av 25 februar 1916 om nedsettelse av skogkonsesjongsgrensen i Åmli herred opheves.

Kongelig resolusjon.

27 juni.

Med hjemmel i § 58 i lov av 19 juli 1946 om engangsskatt på formuestigning fastsettes særregler om korrigering av førkrigsformue i aksjer, parter og utenlandske obligasjoner ved utlikning av engangsskatt på formuestigning således:

27 juni. § 1. Når den verdi som etter forskriftene i lov av 19 juli 1946 om engangsskatt på formuestigning blir å legge til grunn ved ansettelsen av førkrigsformue i aksjer (parter) i norske selskaper eller innretninger som omhandlet i lovens § 14, første ledd, må antas å stå i et åpenbart misforhold til omsetningsverdien av aksjen (parten) på det avgjørende tidspunkt, kan differansen tillegges ved ansettelsen av førkrigsformuen.

§ 2. Tillegg som omhandlet i § 1 blir bare å innrømme dersom den skattepliktige godtgjør at han har vært eier av aksjen (parten) i hele stigningsperioden eller at han i samme tidsrom har ervervet den ved arv, og at arvelateren (boet) var eier ved stigningsperiodens begynnelse.

Dersom aksjen (parten) er overdratt i stigningsperioden og det godtgjøres at overdragelsen innebærer et arveforskudd, kan tillegg likevel innrømmes.

§ 3. Tillegg ved ansettelsen av førkrigsformuen som omhandlet i §§ 1 og 2 blir ikke å innrømme i følgende tilfelle:

1. Når aksjen (parten) på det avgjørende tidspunkt var gjenstand for kursnotering.
2. Når verdien på dette tidspunkt er fastsatt ved kjennelse av Ankenemnda for verdsetting av akjer.
3. Når det er høve til å nytte bestemmelsene i lovens § 35 b, annet punktum.
4. Når det er høve til å nytte bestemmelsen i lovens § 57, første eller annet ledd.
5. Når den verdistigning som framkommer ved anvendelsen av bestemmelsen i lovens § 35 b, første punktum, (halvparten av verdistigningen) for den skattepliktiges samlede aksjer i vedkommende selskap sett under ett, med tillegg av det som måtte være tilbakebetalt på aksjene i stigningsperioden, er mindre enn kr. 3 000.
6. Når verdistigningen for den enkelte aksje (part) ved beregning etter lovens § 35 b, første punktum, ikke overstiger 20 % av det beløp aksjen (parten) er ansatt til ved den tidligere likningsansettelse. Når aksjens (partens) pålydende er nedskrevet i stigningsperioden med tilsvarende tilbakebetaling til aksjonærene, skal stigningen i aksjens verdi ved anvendelsen av denne bestemmelse anses å utgjøre forskjellen mellom verdiansettelsen av den nedskrevne aksje pr. 1 januar 1946 og en forholdsmessig del av det beløp aksjen (parten) er satt til ved den likning som legges til grunn ved ansettelsen av førkrigsformuen.

Bestemmelsene under nr. 3 og nr. 6 skal ikke være til hinder for å innrømme tillegg, dersom selskapets antatte formue ved stats-

skattelikningen med tillegg av aksjer i andre selskaper var lavere 27 juni.
pr. 1 januar 1946 enn på det tidspunkt som legges til grunn ved ansettelsen av selskapets førkrigsformue. Ved beregning av formuesbevegelsen skal en ikke ta omsyn til takstforhøyelse på fast eiendom som ikke skyldes påkostning eller forbedring.

§ 4. Bestemmelsene i §§ 1 og 2 får tilsvarende anvendelse for utenlandske obligasjoner og aksjer i utenlandske selskaper. Dette gjelder dog bare når verdien av den skattepliktiges samlede beholdning av slike verdipapirer den 9 september 1945 er mer enn kr. 3 000 høyere enn det beløp de samme verdipapirer er ført opp med ved den likning som etter forskriftene i lov av 19 juli 1946 om engangsskatt på formuesstigning skal legges til grunn ved ansettelsen av førkrigsformuen.

§ 5. Forhøyelse av førkrigsformuen på grunnlag av bestemmelsene i §§ 1—4 foretas etter søknad fra den skattepliktige. Søknaden sendes innen 1 oktober 1947 til likningsrådet (nemnda) i det distrikt hvor skatten liknes ut.

For så vidt angår akjer i innenlandsk selskap behandles søknaden av likningsrådet (nemnda) i selskapets kontorkommune.

Rådet (nemnda) underretter den skattepliktige om sin avgjørelse ved rekommandert brev.

Forhøyelse av førkrigsformuen på grunnlag av bestemmelsene i § 4 i disse særregler kan foretas av likningsrådet (nemnda) i forbindelse med utlikningen av skatten, selv om det ikke foreligger søknad etter nærværende paragrafs første ledd.

Klage over rådets (nemndas) avgjørelse kan bringes inn for Ankenemnda for verdsetting av aksjer når det påstås en forhøyelse som kan medføre en nedsettelse av skatten på minst kr. 500. Klagen må for å komme i betraktning være kommet inn til ankenemnda innen 1 måned etter at meldingen om likningsrådets (nemndas) avgjørelse er sendt den skattepliktige. Har rådet (nemnda) foretatt forhøyelse i henhold til bestemmelsen i fjerde ledd, er klagefristen den samme som fastsatt i lovens § 50, første ledd.

§ 6. Ankenemnda for verdsetting av aksjer kan forandre en ansettelse som er foretatt av likningsrådet (nemnda) i henhold til bestemmelsene i § 5 i disse særregler, selv om ansettelsen ikke er påklaget.

Ankenemnda kan også uten at det foreligger søknad etter § 5 foreta forhøyelse av verdiansettelsen, når vilkåret etter § 1 foreligger.

§ 7. Når verdiansettelsen av aksjer i innenlandsk selskap etter søknad fra noen skattepliktig blir forandret ved avgjørelse etter reglene foran, skal den nye verdiansettelse også legges til grunn ved

27 juni. ansettelsen av førkrigsformuen for andre skattepliktige som ved stigningsperiodens begynnelse eiet aksjer i vedkommende selskap.

§ 8. Direktøren for skattevesenet fastsetter instruks om gjennomføringen av disse særregler.

27 juni. **Kongelig resolusjon.**

Med hjemmel i § 58 i lov av 19 juli 1946 om engangsskatt på formuestigning fastsettes særregler til utfylling av bestemmelsene i lovens § 6, annet ledd, § 7 og § 8 annet ledd, således:

§ 1. Fast eiendom her i riket som den skattepliktige har mottatt som arv i stigningsperioden, skal ved ansettelsen av etterkrigsformuen føres opp med den verdi som ble fastsatt da den skattepliktige overtok eiendommen. Den samme verdi blir å legge til grunn ved ansettelsen av arvelaterens eller boets førkrigsformue til fordeling etter lovens § 7, annet punktum, og § 6, annet ledd. Har eiendommen i stigningsperioden undergått forandringer i verdi av årsaker som nevnt i lovens § 32, annet til femte ledd, skal det tas hensyn til disse.

Reglene i denne paragraf gjelder tilsvarende for formuesgjensstander som nevnt i lovens § 34, tredje ledd.

§ 2. Ved ansettelsen av arvelaterens eller boets førkrigsformue etter lovens § 7, annet punktum, og § 6, annet ledd, skal det gjøres fradrag for beløp som ved ligning av arvelateren eller boet ville ha kommet som tillegg til etterkrigsformuen etter bestemmelsene i kapitel III i loven. Dette gjelder dog bare når beløpet ikke kommer med i verdien av de arvede midler. På tilsvarende måte skal det ved ansettelse som nevnt i første punktum gjøres tillegg for beløp som ved ligning av arvelateren eller boet ville ha kommet til fradrag i etterkrigsformuen etter bestemmelsene i kapitel III i loven.

Bestemmelsene i §§ 4 og 5 går foran bestemmelsene i denne paragraf.

§ 3. Når den skattepliktige i stigningsperioden har avhendet fast eiendom her i riket som han i samme tidsrom har mottatt som arv, gjelder bestemmelsene i § 33 i loven, forutsatt at arvelateren eller hans bo var eier av eiendommen ved periodens begynnelse. Fradraget etter § 33 skal ikke i noe tilfelle overstige den formuestigning den skattepliktige virkelig har hatt på grunn av avhendelsen av eiendommen.

§ 4. Når den skattepliktige i stigningsperioden som arv har mottatt aksje eller part som omhandlet i lovens § 14, første ledd, og aksjen (parten) ikke har vært gjenstand for overdragelse i løpet av stigningsperioden, blir bestemmelsene i lovens § 35, første ledd,

bokstav b, å anvende. Dette gjelder dog bare når verdien av de midler som den skattepliktige har arvet etter fradrag av arveavgift utgjør mer enn kr. 10 000. Når verdien av de arvede midler er større, men ikke overstiger det tillegg til førkrigsformuen som den skattepliktige har krav på etter lovens § 7, blir bestemmelsen i § 35, første ledd, bokstav b, bare å anvende på den del av stigningen i aksjens (partens) verdi som er inntrådt etter at den skattepliktige overtok den.

§ 5. Verdien av innbo og annet løsøre som ikke gir inntekt regnes ikke med i verdien av de arvede midler etter § 7 i loven.

Når en skattepliktig som arving har overtatt en mindre del av arvelaterens eller boets løsøre enn det som ved forholdsmessig fordeling ville falt på ham, kan det gis tillegg til førkrigsformuen. Tillegget skal ansettes slik at det oppveier den formuestigning som framkommer på grunn av at den skattepliktige ikke har overtatt sin forholdsmessige del av løsøret. Tillegg til førkrigsformuen kan også innrømmes når en skattepliktig godtgjør at han i stigningsperioden som arv har motatt gjenstand som nevnt i lovens § 11, annet ledds annet punktum, og at han har avhendet den før 9 september 1945. Tillegget kan ikke overstige det beløp gjenstanden er avhendet for.

§ 6. Bestemmelsene i lovens § 12, første ledd, blir å anvende når den skattepliktige har arvet virksomheten og arvelateren eller boet var eier av den ved begynnelsen av stigningsperioden. Dette gjelder dog bare for så vidt virksomhetens ideelle verdi ikke på forhånd er kommet med ved beregning av tillegg til arvingens førkrigsformue etter lovens § 7.

§ 7. Når den skattepliktige i stigningsperioden ved arv har ervervet næringsvirksomhet som omhandlet i lovens kapitel IV eller driftsmidler knyttet til slik virksomhet, blir den tid hvori virksomheten har vært utøvet av arvelateren og boet å medregne ved anvendelsen av bestemmelsene i det nevnte kapitel.

§ 8. Dersom den skattepliktige i stigningsperioden har mottatt arv i to eller flere boer, skal grensen på kr. 10 000 etter lovens § 7, annet punktum, anvendes særskilt på de midler han har mottatt i hvert enkelt bo.

§ 9. Verdien av de midler som den skattepliktige har mottatt som arv i stigningsperioden blir ved anvendelsen av lovens § 7 og foranstående særregler å beregne slik:

- a. Når det er foretatt offentlig skifte eller skifte ved testamentfullbyrder, legges til grunn verdien på det tidspunkt da boet ble sluttet eller — dersom midlene skriver seg fra foreløpig utlodning eller etterutlodning — det tidspunkt da utlodningen ble avsluttet.

- 27 juni. b. Ellers blir verdien ved arvefallet å legge til grunn. Når den skattepliktige legger fram ordentlig skifteoppgjør og godtgjør arvemidlenes verdi på oppgjørsdagen ved attestasjon fra mekler, bank, autorisert revisor eller offentlig myndighet, kan ligningsmyndighetene gå med på at verdien på oppgjørsdagen legges til grunn.

§ 10. Ved den fordeling av ektefellenes førkrigsformue som skal foretas i medhold av lovens § 8, annet ledd, jfr. § 6, annet ledd, kan det gjøres de tillegg og fradrag som er nødvendige for å oppnå at den formuestigning som skattelegges på hver av ektefellene svarer til den formuestigning som vedkommende virkelig har hatt.

- 28 juni. **Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.**

I henhold til § 1 i lov om bygningsvesenet av 22 februar 1924 bestemmer departementet i henhold til vedtak av Fet herredsstyre i møte 2 juni 1947 at bygningsloven skal gjelde for hele Fet herred, Akershus fylke.